

مولوی پزشک جانها

از بزرگترین اندیشمندان جهان که کوشیده‌اند مگر نسخه‌ای جامع مرسنی از درد آدمیان را بیابند و درین کوشش توفیقی تام از مبدأ ازلی نصیبیشان گردیده و حاصل تحقیق و موشکافی های آنان در کشف رموز دستگاه اسرار آمیز آفرینش و موجودیت بشری، همانند چراغی پرنور بر فرار بلندیهای ساحل نجات بشریت در شب های دپھور طوفانهای نفس میدرخشد و راهنمائی مداوم در کوره راههای زندگی می‌باشد. مولانا جلال الدین محمد بلخی است. الحق مثنوی وی اثری از اینگونه است و گذشته از این، شفابخش‌ترین نسخه برای آلام و نگرانیها و بیماریهای روح بشری بشمار میرود. و بی‌جا نیست که مثنوی باین اوصاف خوانده شده. «اصول اصول برhan الله اظهر که همانند نور آن چون چراغی بر چراغدانی است که نورش روشن تر از سپیده دم است و آنرا قلب بهشت با دل مرتبه جنان از قلب خوانده‌اند که در آن چشممه‌ها و شاخها وجود دارد، نیکان از آن می‌خورند و می‌آشامند و آزادگان از آن شاد می‌شوند و به نشاط در می‌آینند و چون نیل است که آبی خوشگوار دارد مرشکی‌بایان راه کمال و حقیقت جویی را در عین حال که شفای سینه‌ها و زداینده غمها و روشن‌نگر نامه ایزدی ما قرآن است»(۱) اندک دقیقی ما را روشن می‌سازد که چه بیماریهای کشنده‌ای ما و اطرافیانمان را احاطه کرده و با چه دردهای زیاد و بیدرمانی رو ببرو هستیم. در ایندم است که نیاز باطنی خود را به پزشکی مسیح‌آدم و نیک نفس و صاحب نفس و باکرامت و مجرب درمی‌باییم. تا نسخه‌ای جامع از او بگیریم. و یکباره از رنج این بیماریهای توان فرسان نجات باییم و جان و روان خوبیش را از چنگ این پلیدیها رهایی بخشیم. درین میان علت اصلی همه بیماریها جهالت و نادانی ما نسبت بخواص مرمز روح بشری و عدم اطلاع ما از اثرات پلیدیهای روانی خود ما است. و نخستین قدم از برای راه نجات از این مراحل در دنال آشنازی ما بمراج روح خوبیش و شناختن یکایث بیماریها و دانستن مراثب و خامب و خطر دردها. و پسی بردن و بچنگ آوردن داروی یکایث آنها است. مطالعه و تحقیق درین کتاب که نقش گسترده و نموداری است روشن از دستگاه پر از اسرار و رموز نفس ناطقه‌ی انسانی و شرح اسارهای آن در جنگ عصیان گری‌ها و طفیان‌های قوای بهیمی و کوششهای آن جوهر علوی برای رهایی ازین خاکدان و پرش بسوی عالیترین مدارج علوی و اتصال بجوار قدس ازلی روش‌نی‌هایی معنوی به عقل و ادراکات معنوی ما می‌تابند که وقتی در پرتو آن

بتدیع گام برداریم از ظلمات نفس اماره گذشته کم کم از فضای گرگ و میش نفس لوامه عبور میکنیم و از روش سرای صبح آرام و دلپذیر نفس مطمئنه گذر کرده و رجوع به مصدر ازلى و وصول به غیب الفیوب حضریت احادیث را آماده میگردیم : از خطرهائی که درین وادی برای سالک راه طریقت و کمال از نظر مولوی موجود است نخست **خشم و دیگر شهوت** است :

از نظر مولوی آنکه مرد نان و اسیر خشم و شهوت است صورتی بیش نیست و مرد واقعی آنست که بر خشم و شهوت خویش چیره آید .

خشم و شهوت مرد را احول کند استقامت روح را مبدل کند . چه وقتی **شهوت** برآنسان استیلا یا بد آدمی همچوی گنجشکی در چنگ شاهین نفس جای میگیرد و از آزادی و آزادمنشی وی اثری بجای نمیماند و مقام وی از بندگی پستتر میشود .

نیست قدری ، وقت دعوی در قضا از غلام بندگان مسترق (۱) و آن زید شیرین و میرد سخت مر جز بفضل ایزد و انعام خاص و آن گناه اوست جبر و جور نیست در خور قعرش نمیباشیم رسن (۲)

چنانکه دیده میشود از برای آنکه بنده شهوت است ، رستگاری و خلاصی بسیار دشوار است و این خلاصی دست نمیدهد مگر بر حمّت و فضل پروردگار ، و جز همان رحمت خداوند برای وی نجاتی متصور نیست و خشم روح ملکوتی انسان را در زیر سرینجه نفس حیوانی گرفته و اورا از دریافت حقیقت محروم میسازد .

مایه نار جهنم آمدی آنجه از وی زاد مرد افروز بود مارو کردم گرددو گیردمت (۳)

و این آتش نیز جز با آب رحمت الهی و پناد بردن بفضل رحمت حق او باهیچ آبی خاموش نمیگردد شهوت آدمی هم مانند تون حمام است که بوسیله سرگین تعلق به مادیات شعلهور میگردد .

که از او حمام تقسوی روشنست ز آنکه در گرمابه است و در تقاست (۴) بهر آتش کردن گرمابه بسان ترک تون را عین آن گرمابدان مرورا گر صابر است و حاز مست هست پیسا از رخ زیبای او از لباس وازدخان و از غبار بیوی مشک آرد بر او رنجی پیدید (۱)

در شریعت مر گواهی بنده را بنده شهوت بسر تردیک حق کین بیک لفظی شود از خواجه حر بنده شهوت ندارد خود خلاص در چهی افتاده کو را غور نیست در چهی انداخت او خود را که من

چون ز خشم آتش تو در دلها زدی آتشت اینجا چو آدم سوز بود آن سخنهای چو مار و کژ دمت

شهوت دنیا مشال گلخست لیک قسم هنگی زین تون حفاست اغنبیا مانند سرگین کشان ترک این تون گیرو در گرمابران هر که در تون است او چون خادم است هر که در حمام شد سیمای او تونیان را نیست سیما آشکار آنکه در تون زاد و پاکی را ندید

۱ - مملوک . ۲ - ص ۲۳۵ مثنوی نیکلسن چاپ ۱۹۲۵ دفتر اول . ۳-ممن . دفتر سوم

ص ۱۹۸ ۴ - پاکی

۵ - مثنوی نیکلسن ص ۲۹۲ دفتر چهارم چاپ لیدن ۱۹۲۵ -

مثنوی مولوی مملو است از داستانها و تمثیلاتی که ژرفای روح بشری را نشان میدهد و با تفسیرهایی که از آیات قرآنی و احادیث نبوی آورده است عظمت خاصی به کتاب خود بخشیده که نظری برای آن درمیان کتب بشری تنوان نشان داد و یا لااقل نظایر آن بسیار نادر است. از تحقیق مولوی در آیات قرآنی و احادیث نبوی برمی‌آید که مخلوقات الهی برسه گونه‌اند عله که مستغرق عقل‌اند و عدهٔ مستغرق در شهوت و عدهٔ مستغرق در هردو که اگر عقل بر آنها غلب عقله علی شهوة فهو، اعلی من الملائكة ومن غالب شهوة علی عقله فهو وانی من البهائم که حیوانات اند پست ترمیشوند: وابن معنی را از احادیث نبوی استخراج کرده است که میفرماید ان الله تعالى خلق الملائكة ورکب فیهم العقل و خلق البهائم ورکب فیهم الشهوة فمن غالب عقله علی شهوة فهو، علی من الملائكة ومن غالب شهوة علی عقله فهو وانی من البهائم ودر توضیح این معنی مثنوی فرماید:

آدمی شکلند و سه امت شدند
همچو عیسی با مالک ملحق شده
رسته از خشم و هوای قال و قیل (۱)
گوئیا کز آدمی او خود نزاد
خشم محض و شهوت مطلق شدند
تنک بود آن خانه و آن وصف رفت
خر شود چون جان او بی آن شود
این سخن حق است و صوفی گفتداست
در جهان باریک کاریها کند
آن ز حیوان دگر ناید پدید
درها از قعر دریا یافتند
با نجوم و علم طب و فاسد
زه به قلم آسمان بر نیشش
که عمام و بودگاو و اشتراست

واین بشر از امتحان قسمت شدند
یک گروه مستغرق مطلق شده
نقش آدم لیک معنی جبرئیل
از ریاضت رسته وز زهد جهاد
قسم دیگر با خران ملحق شدند
وصف جبریلی دریشان بود رفت
مرده گردد شخص چون بیجان بود
زانک جانی کان ندارد، هست پست
او ز حیوانها فروتر جان کند
مکر و تلبیسی که او داند تبید
جامهای زرکشی را بافتن
هرزه کاریهای علم هندسه
که تعلق ما همین دنیاست
اینهمه علم بنای آخرورست

طبق بیان مولوی راه نجات و شنای آدمی یک راه دارد و آن را در تسلیم شدن بخداست و یاری خواستن از او و الا تبعیت نفس ما راه بدینختی سوق میدهد و بعینده او باید متوجه بود که اگر بواسطه فراهم نبودن اسباب شهوت چند روزی از تبعیت نفس بدوريم و از اوامر آن رو گردان نباید فریب بخوریم چه روزیکدو سائط برخوردای از شهوت فراهم آید نفس سرکشی آغاز میکند درین مورد است که مولوی نفس را بازدهانی تر بیه میکند که از سرمازدگی بخواب ژرف فرورفته و در ذیل داستان مازگیر آنرا بیان میکند:

از غم و بی‌آلتشی افسرده است
هین مکش اورا بخورشید عراق (۲)

نفس اژدره است او کی مرده است
ازدها را دار، در برف فراق

از نظر مولوی کشن اژدهای نفس آسان نیست و درین باره چنین میفرماید:

بسته داری در وقار و در وفا (۳)

تو طمع داری که او را بی‌جفا

۱ - دفتر نیکلسن دفتر چهارم ص ۳۶۶

۲ - ص ۳۶۷ - دفتر چهارم مثنوی نیکلسن چاپ - ۱۹۲۵ لیدن ۳ - ص ۶۰ دفتر سوم نیکلسن .

موسیقی باید که از درها کشد
در هریمت کشته شد از رای او

هر خسی را این تنها کی رسد
صد هزاران خلق ز از درهای او

به تبعیت از حدیث نبوی وی جهاد با نفس را در برابر جهاد با خصم جهاداًکبر میداند و در تفسیر.

رجعوا من الجهاد الاعظم الى الجهاد الصغر چنین سروده : ۱

ماند خصمی زوبتر در اندرون
شیر باطن سخّره خرگوش نیست
کو بدریاها نگردد کم و کاست
کم نگردد سوزش آن خلق سوز (۱)

ای شهان کشتم ما خصم برون
کشتن این کار عقل و هوش نیست
دوز خست این نفس و دوزخ اژدهاست
هفت دریا را دراشامد هنوز

نکته اساسی که در عرفان مولوی قابل توجه و در عین یأس از فطرت بشر که همواره
با نفس حیوان صفت و اژدها خوی خویش می‌باید در ستبره باشد در بیان اطوار خلقت آدم،
اور ا متوجه کمال تشخیص میدهد :

و از جمادی در نباتی اوقتاد
واز جمادی یاد باورد از نبرد
نایدش حال نباتی هیچ یاد
خاصه د روت بهار ضیمران ۲
سر میل خود نداند در لسان،
سوی آن پیسر جوان بخت مجید
چنبش این سایه از شان گلست ۳

آمده اول باقلیم جماد
سالها اندر نباتی عمر کرد
و از نباتی چون بحیوانی فتواد
جز همین میلی که دارد سوی آن
همچو میل کودکان با مادران
همچو میل فرط هر نو مرید
جز و عقل این از آن عقل کلست

و انسان را از خوی های بد خویش بر حذر می دارد ، و با انسان گمراه خطاب کرده و
راجع بعواقب وخیم اعمال زشت وی در سرای دیگر سخن گفته ، و بد او تعليم می کند براه
درستی و پاکی درآید :

گرگ برخیری از این خواب گران
تو مگو که مردم و یا بسم خلاص.
پیش زخم آن عصاص، این بازی است.
کین جزا لبست پیش آن جزا.
آن جواح صاع ۴ است و این چون ختنه است ۷

ای دریده پوستین یوسفان
خون نخسید بعد مرگت در قصاص
این قصاص نقد حیلت سازی است،
زین کمب ۵ خواندست دنیارا خدا،
این جزا تسکین جنگ و فتنه است،

باشد . که بیاری مردان خدا و انفاس قدسی مولوی این پرشک بیماریهای درونی با
بیماران خشم و شهوت بتوانیم خود را ، در پناه خداوند جای دهیم و ازین بیماریهای کشته
نجات یابیم .

۱ - ص ۶۰ مثنوی نیکلسن دفتر سوم - ۲ - گل وریحان - ۳ - سیر خوردگی - ۴ - ص ۴۹۴
دفتر چهارم مثنوی نیکلسن طبع ۱۹۲۵ چاپ لیندن ۲ - ص ۸۵ دفتر اول
۵ - لعب - ۶ - خواجه گردانیden ۷ - ص ۴۹۵ دفتر چهارم مثنوی نیکلسن .